

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 574. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1834_539-txt-shoot-idm850.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dog, hvad kun sjelden jeg har fortalt,
Er hvad jeg glemmer dog sidst af Alt:
Oppe i Norge en Aften-Stund
Tog jeg kance mig et lille Blund,
Da, efter gammel Skik i Nord,
Bænket vi sad om Drikke-Bord,
575 Lytted til Sagn om Vaaben-Gny,
Kæmpe-Værker og Helte-Ry.
Alle som boe paa det høie Fjeld
Var det den deiligste Vinter-Kveld,
Klingrende Frost med Norden-Vind,
Lyst af det klare Maane-Skin,
Og under Sagn om Birtings-Bad
Ulvene tød og kræved Brad,
Og under Kvad om Valhalds Ild
Skjold-Rækken blinkede sælsom mild!
Mig som en Steen dog paa Hjerter laae
Lysegrøn Bøg og Bølge blaa,
Klokker i Enge og Guld i Vang,
Nattergal-Slag og Lærke-Sang!
Arne-Gruen mit Øie faldt paa,
Luen hun brændte saa sælsom blaa,
Underlig flagrende hid og did,
Vilter og væver, dog mild og blid,
Lige ved Gruen nu halvt opsteg
For mine Øine en Kvinde bleg,
Gammel af Ansigt, men favr og fin,
Kun med en Rynke i sit Lin,
Venlig hun strakde ud sin Arm,
Smilende pegde hun paa sin Barm,
Der sad en Urte-Kost fuldstrag,
Frisk som den bundet var i Dag.
Kan, tænkte jeg, paa frossen Jord
Saadanne Blomster vel groe i Nord,
Ikke er det, om Syn jeg har,
Vinter-Giække til Sommer-Nar!
Kvinden hun giætted min Tanke snild,
Rakde mig Urtekosten mild,
Smilde derved saa yndefuld,
Vinkede mig saa moderhuld,
At paa den Gamle jeg leed fuldtrygt,
Fulgte og med uden Tvivl og Frygt,
Sad under Kaaben lyseblaa,
Alt som paa Moder-Arm de Smaa,
Sank og, som de, med Moder sød,
Uden et Suk, i Jordens Skiød,
Slap giennem Mulm og Mørke brat
Did, hvor i stjerneklare Nat
Svæved, omkring en Sti fuldsmal,
Konninge-Skygger i Tusind-Tal;
Stavred saa over fuldstrid en Aa,
Hvor med de Bølger sorteblaa
576 Rullede hen i Flæng og Flok,
Hjelme og Skjolde og Brynjer Nok,
Buer og Pile og Spyd og Sværd,
Alt hvad der hører til Herre-Færd;
Rakde saa did, hvor ved Lys man saae
Jorden skjult af Kiærminder blaa,
Vældige Kiæmper med Vaaben-Gny
Sloges livagtig som født paa Ny!
Dertil vi kom da godt og snart,
Men blev saa standset i vor Fart,
Mødte en Mur af første Rang,
Overhaands baade stor og lang;
Kvinden vel gav et dygtigt Hop,
Kom dog ei nær paa Midten op,

Lille hun gjorde sig med Konst,
Ledte om Sprækker dog omsonst,
Kunde ei flyve foruden Fier,
Vilde ei Lykken friste meer,
Gav mig dog ved et uskyldigt Kneb
Om hvordan hisset der var Begreb:
Hals paa en Hane om hun vred,
Hovedet lukt over Muren stred,
Og, inden Kroppen endnu var sval,
Rivelig hørde jeg Hane-Gal,
Syndes det var en afgjort Sag,
Liv kom i Dødt deromme bag!